

blot være tomme navne og tal. F. eks. er det altfor kort i en folkelig bog at sige, at figurerne på altertavlen forestiller de 14 hellige nødhjælpere. Der må en forklaring til, og hvad kunne ikke denne tavle med de gamle katolske figurer og Kristus-billedet skænket af Thor Lange have givet anledning til at fortælle for den, der ville give sig stunder til at leve sig ind i middelalderens liv og tankegang. — For øvrigt er det ikke rigtigt, at altertavlens figurer skal forestille de 14 nødhjælpere, selv om også en repræsentant for Nationalmuseet måtte have ytret noget i den retning (side 234). Forfatteren nævner selv, at af figurerne er de 8 kvinder; men kun 3 af nødhjælperne er helgeninderne, og til nødhjælperne hører hverken den hellige Elisabeth af Thüringen eller en pave, der ses på tavlen.

Bogen burde have været gemt et års tid og så taget frem til fornyet gennemarbejdelse. Forfatteren ville da uden tvivl have opdaget de forsyndelser mod sproget og logikken, der findes side 119 og 247, og have fået tid til at udarbejde et navneregister til bogen.

Men selv om der således kan gøres nogle indvendinger mod bogen, er hovedsagen dog den, at det er et solidt og vederhæftigt arbejde, Kaae har udført, og man glæder sig til at se en fortsat række sognehistorier, som han har stillet i udsigt ved at give sin bog undertitlen Gern herred I.

Carl Lindberg Nielsen.

Knud M. Hove: Hvejsel Sogn. 1949. (Eget Forlag).

Efter en snes års arbejde har gartner Knud M. Hove udsendt en bog på 368 ret tæt trykte sider om Hvejsel sogn.

Forfatterens varme interesse for emnet er umiskendelig. Hans indsigt i jordens dyrkning er kommet kapitlerne om landbrug, mejeribrug og havebrug til gode. Og ligeledes er afsnittet om menighedsliv og åndelige rørelser virkelig interessant og læseværdigt også for den, der ikke har nogen tilknytning til sognet. Et ganske fortræffeligt kort afslutter bogen.

Men — det lader sig ikke skjule: Bogen er ikke tilfredsstillende. I det væsentlige handler den kun om Hvejsel sogn efter ca. 1800. Der er ganske vist et afsnit om sognets geologiske forhold, udarbejdet af fhv. statsgeolog V. Nordmann. Men det hører slet ikke hjemme i en historisk bog. Og sognets naturforhold, plantevækst, dyreliv samt oldtiden har i alt fald fået alt, hvad der kan tilkomme den side af sagen. Det vigtigste i en sognehistorie må være tiden efter ca. 1000. Men her er tidsrummet fra 1000 til 1800 blevet stedmoderligt behandlet. Forfatteren har helt givet op over for den ældre tid og erkender det selv i forordet.

En velment bog, et flittigt arbejde, men jorden er ikke kulegravet.

Carl Lindberg Nielsen.

Bo Bramsen: Bogen om Luis Bramsens efterkommere. 1949. (Trykt som manuskript).

Henning Heilesen: Stamtavle over etatsråd Simon Andersen Dons' efterkommere. 1950. (Rosenkilde og Bagger).

Ejnar Poulsen: Ranum-Staten 1849—1949. 1949. (Eget forlag).

Forlagsdirektør Bo Bramsen har med bogen om slægten Bramsen ydet et værdifuldt tilskud til dansk slægtshistorisk litteratur. Det er ikke så meget selve resultaterne, der gør bogen bemærkelsesværdig, og i stilen mærker man